

Алан Гор прокинувся вранці, коли сон тільки починав...

Алан Гор прокинувся вранці, коли сон тільки починав...

РОЗДІЛ 1

На нещодавно відполірованому журнальному столику лежало двадцять розкритих листів, покладених лицьовим боком догори. У повітрі відчувався слабкий запах лимону, який нагадав Алані Гор про будинок її бабусі. Бабуся Гор була одержима засобом для чищення «Пайн-Сол», наче це була геріатрична версія кокаїну. Усе, включно з паркетною підлогою, було просякнуте цією речовиною. У дитинстві Алана проводила багато часу після школи, ковзаючи коридором на першому поверсі тихого будинку.

Бабуся завжди стежила за чистотою і порядком, аж до такої міри, що це викликало занепокоєння. Саме тому Алана, ставши дорослою, не терпіла, коли речі були розкидані або лежали не на своєму місці. Усе мало бути впорядкованим і виконувати певну функцію.

А те, що лежало на її журнальному столику, безумовно, не входило до її плану — та й будь-якого плану.

Прозрачний віск, який був на ньому, був дуже товстим і липким. Алан Гор прокинувся вранці, коли сон тільки починав...

Н

на нещодавно відполірованому журнальному столику лежало двадцять розкритих листів, покладених лицьовим боком догори. У повітрі відчувався слабкий запах лимону, який нагадав Алані Гор про будинок її бабусі. Бабуся Гор була одержима засобом для чищення «Пайн-Сол», наче це була геріатрична версія кокаїну. Усе, включно з паркетною підлогою, було просякнуте цією речовиною. У дитинстві Алана проводила багато часу після школи, ковзаючи коридором на першому поверсі тихого будинку.

Алана зробила глибокий вдих і повільно видихнула повітря.

— Що ж, срань собача.

Бабуся перевернулася в домовині.

Лайка звучала нежіночно. Попри те що Алана на людях прагнула дотримуватись розсудливого, відповідального іміджу, наодинці вона лаялась, як вуличний торчок, коли наркоторгівля пішла шкереберть. Звичка, якої вона набула ще в старших класах і відтоді не могла позбутися.

Алана нахилилася і взяла останнього листа, того, що прийшов поштою сьогодні, — того, якого вона боялася ще з лютого.

Після роботи над відновленням сумнозвісної репутації Чеда Тембла, зіркового пітчера Національної збірної, — що вона, як завжди, зробила дуже ефектно — Алана вирішила залишитися у Вашингтоні. Щось у столиці вабило її до себе, а в Лос-Анджелесі жінка так і не пустила коріння, отож не можна було сказати, що вона прагне повернутися додому, виконавши свою роботу. Усе, що Алана там мала, — це невеличке помешкання, та й взагалі, вона ще й з інших причин бажала виїхати з того міста.

Зокрема через листи, що лежали на її столі.

На її думку, переїзд до Вашингтону мав би це зупинити, адже хто б став серйозно докладати зусиль, щоб знайти її на іншому кінці країни, в іншому часовому поясі? Хтось, хто був абсолютно психотичним.

Однак у цьому й полягала проблема.

Розгладжуючи кучері на скронях, вона знову вилаялася. Трясця його матері. Її руки не тремтять. Вона в порядку. Це просто дурні листи від когось, хто, безумовно, є несповна розуму.

Листи не можуть нашкодити людям.

Але ці листи...

Алана взяла найновішого, її губи стиснулися в щільну, напружену лінію, яка, безсумнівно, додасть їй передчасних зморщок. Коли вона вдсяте перечитувала текст, по її спині пробіг дроз.

— Боже, — прошепотіла вона, хитаючи головою.

Цей лист мало чим відрізнявся від дев'ятнадцяти попередніх. Всі вони драгували і трохи бентежили її, але нічого серйозного, адже, зрештою, за останні кілька років вона нажила собі більше ворогів, ніж друзів. Однак цей налякав її. Змусив відчутти себе надмірно вразливою і параноїдальною, немовби хтось справді переслідував її.

— Очевидно, так і є, дурепю, — пробурмотіла вона, намагаючись вгамувати тремтіння.

Конверт, у якому прийшов лист, був білий, і цього разу, на відміну від усіх попередніх, на ньому був штемпель Арлінгтона, штат Вірджинія. Раніше вони приходили з долини Сан-Фернандо, Каліфорнія.

Лист був надрукований на звичайному дешевому папері для принтера. Тонкому й без жодних прикрас. Хіба вона не заслуговувала хоча б на поштовий папір і якусь елегантну квітчасту облямівку? Вона пирснула, але іронія була недовгою. Слова на папері не були смішними.

«Такі суки, як ти, не заслуговують на життя, бо все, що ти робиш, — це руйнуєш людські доли».

«Який чарівний перший рядок», — подумала вона. Далі в цьому листі, як і в інших, йшлося про те, що вона не зможе спати ночами і що він — вона припускала, що це він — буде стежити за нею. Цього разу, окрім

того, що він знайшов її у Вашингтоні, великою відмінністю була кінцівка.

«Побачимося увечері».

У неї перехопило подих і стиснуло груди.

Неважливо, скільки разів вона перечитувала цей останній рядок. Щоразу, коли її очі натрапляли на ці два слова, вона відчувала печію в шлунку, клубок у горлі. Їй хотілося голосно скрикнути, але вона ніколи не кричала.

Жінка розмістила лист поряд з іншими в акуратному стовпчику та підвелася, відчуваючи слабкість в ногах. Її пальці були крижаними і занімілими. Алана пройшла через вітальню до вікна, що виходило на жваву вулицю вниз. Через годину пік рух транспорту був ускладнений, а на тротуарах купчилися люди. Вдалині погойдувалися гілки кількох пізніх вишень.

Її погляд перемістився з блідо-рожевих квітів на людей, що сновигали тротуаром і перебігали вулицю, оминаючи таксі та автобуси.

Чи може він у цю секунду бути там, внизу, і спостерігати за нею?

Ні.

Жінка не відступила від вікна, не піддалася страху, а заплющила очі. Вона нізащо не може дозволити собі так думати. Інакше закінчить так само, як її мати. Вона не дозволить цьому... цьому *вилуку* так з нею вчинити. Тільки *вона* вільна розпоряджатися власним життям і власними рішеннями.

— Зосередься, — наказала собі, масажуючи скроні.

Алана відвернулася від вікна і розплющила очі. Кімната була оформлена в мінімалістичному стилі, в при-

глушених чорно-сірих тонах. У дитинстві жінка мріяла, щоб усе було в кольорах веселки. Це було до того, як у неї з'явилося те, що називається смаком.

Або до того, як у неї нарешті перестало бути шило в душі.

Хіба не це сказав їй Чед одного разу під час її роботи з ним? Він був би не першим, хто це зауважив. І не останнім.

Її підбори клацнули по паркетній підлозі, коли вона повернулася до журнального столика. Алана опустила руки, її очі звузилися за окулярами. Вона мусить усе виправити, взяти ситуацію під контроль. Це був єдиний вихід. Однак це вимагало від неї серйозного ставлення до погроз. Ігнорувати ці листи, як вона робила протягом останнього року, було все одно, що ігнорувати біль, який не минає. Нічого доброго з цього не вийде.

Їй потрібно з'ясувати, хто стоїть за цими листами, а це буде нелегко. Бабуся завжди казала, що її сталеві яйця (*дуже мило*) ніколи не допоможуть знайти їй ні друзів, ні чоловіка.

Але, мабуть, вони допомогли знайти переслідувача.

Це мало щось значити.

Алана могла б скласти чималий список людей, які мали підстави на неї ображатися. Але щоб цілий рік надсилати їй листи з погрозами? А в останньому навіть попередити, що він зустрінеється з нею *сьогодні увечері*? Безумовно, вона дратувала людей своєю жорсткою тактикою, і це повинно було скоротити коло підозрюваних. Хоч вона й сама мала чудові навички слідчого, сьогодні їй було потрібно не це.

Їй потрібен був захист.

І вона знала, до кого звернутися.

Сподіватимемося, що цього разу на ньому будуть не лише спортивні труси. Хоча вона не збиралася скаржи-

тися на те, що задивилася на нього, коли майже три місяці тому вистежила Чеда в будинку його брата.

Протягом своєї кар'єри, працюючи зі спортивними зірками та акторами, Алана зустрічала багато красивих чоловіків — чоловіків, від яких розсудливі жінки по всій країні скидали трусики. Тим не менше, старший брат Гембл точно був найгарячішим хлопцем, якого вона будь-коли бачила. Алана не була впевнена, чи це через буйне волосся до плечей, чи через приголомшливі блакитні очі. А може, це його неймовірно широкі плечі, які змусили б будь-яку жінку відчувати себе мініатюрною, або ж тверді, як скеля, груди та прес...

«Чим я займаюся?» — вона вдарила себе долонею по лобі, відганяючи ці думки.

Звернення до нього по допомогу не мало нічого спільного з тим, що вона уявляла собі його в трусах або задивлялася на його твердий, оголений прес, хоч як би їй не кортіло до нього доторкнутися. Останнє, що зараз потрібно було робити, — це подумки чіплятися до цього чоловіка. Навряд чи він був би радий її бачити, однак він певним чином був зобов'язаний віддячити їй за послуги. Адже вона чудово зіграла роль свахи, коли йшлося про його брата та міс Роджерс.

Вона досі чекала запрошення на їхнє весілля.

Зібравши листи, Алана поклала їх у теку з написом «Мудак» і запхала до шкіряної сумки. Вона вийшла з квартири в пошуках зовсім іншого типу мудака.

* * *

Телефон Чендлера Гембла вібрував у кишені джинсів вдруге за останню годину. Йому потрібно було продовжувати ігнорувати дзвінки. Він мав би ігнорувати їх.

Те, що відбувалося перед ним, повинно було б заволодіти його безроздільною увагою. У будь-який інший час так і було б.

Стоячи на колінах між його широко розставленими ногами, Пола займала позицію, в якій, не сумнівався він, навряд чи колись перебувала під час своєї роботи окружним прокурором. Вона водила руками вгору і вниз по його стегнах, з кожним рухом наближаючи кінчики своїх нафарбованих червоним лаком нігтів до центру його ніг. Її рухи були добре відпрацьовані. Вона добре знала, що саме йому подобається.

Червоний корсет на ній був туго зашнурований і практично притискав карамельного кольору груди до підборіддя. Деякі чоловіки захоплювалися грудьми, інші більше дупою. А Чендлер був у захваті від жіночого тіла загалом. Усього тіла. Але коли він був з Полою, він перетворювався на любителя грудей. Саме вони цілком заповнили його еротичні мрії.

Але сьогодні? Останні кілька місяців? Голова на його плечах думала більше, ніж будь-яка інша частина тіла, і це було до біса прикро.

Пола провела рукою по внутрішній стороні його стегна.

— Я скучила за тобою.

Він засміявся, ковзаючи вниз у великому м'якому крислі й ширше розставляючи ноги.

— Ні, не скучила.

Її гарненькі губки надулися.

— Ти не приходив до мене з лютого. І взагалі ні до кого, як я чула.

Його брови піднялися. Йому не подобалася ідея, що хтось стежить за ним.

— Ти навіть не був у клубі, — сказала вона.